

BR HENK KOKKEN

geboren te Beugen en Rijkevoort
op 18 augustus 1937
overleden te Vught
op 13 december 2002

Na enige voorbereidende jaren, waarin hij zijn kloosternaam Henri ontving, legde Henk zijn eerste geloften af op 15 augustus 1956, en was nu ruim 46 jaar een trouwe broeder van O. L. Vrouw van Lourdes.

Een broeder van Goede Werken, die hij het liefst in stilte volbracht, zonder daar ophef over te maken. Toen hij slaagde voor zijn onderwijsakte mocht hij in Dongen aan de Aloysiusschool beginnen, en na drie jaar werd hem gevraagd naar Curaçao te gaan. Toen nog als missiegebied gezien, en dat was het ook. Acht jaar op het Xaveriuscollege,

door zijn medebroeders gekenmerkt als een goed en kundig onderwijzer. Niet verwonderlijk dat hij toen tot hoofd van die school benoemd werd, wat hij acht jaar deskundig en vol inzet volbracht. Daarna is hij nog negen jaar leraar geweest aan het Ignatiuscollege, een MAVO-school.

Toen eindigde zijn schoolloop baan, maar we mogen niet vergeten zijn grote liefde te vernoemen voor zijn koor: de Xaverianen waarvan hij de oprichter was. Een koor, maar later uitgegroeid tot een complete culturele groep.

Henk is in die jaren ook begonnen met zorg voor de vele daken thuislozen, iets wat hij hier voortgezet heeft. Vrijwilligerswerk zeggen we nu, en hij deed het inderdaad vrijwillig, met volle inzet, en dat heeft hem veel gekost.

Terug in Nederland heeft hij vanuit zijn woonplaats Vessem het vluchtelingenwerk in Den Bosch opgericht, waar men hem heel dankbaar is voor zijn organisatietalent en grote inzet.

Hij had hart voor mensen in nood, en naar vermogen deed hij er iets aan. Daarom ging hij in Den Bosch wonen, en toen het huis (en thuis ook voor daklozen) aan de Graafseweg opgeheven werd kwam hij naar ons kleine convent in Vught, zodat hij van hier uit nog iets kon blijven doen. Daarbij heeft hij ook enige jaren administratieve hulp geboden aan het kerkbestuur van St. Petrus.

Een wat dorre opsomming, maar nog niet compleet: als trouw conventslid droeg hij ook zorg voor huiselijke zaken, zoals administratie, maar vooral door fantasievol en verzorgd kookwerk, hapjes maken voor gasten, en allerlei kleine attenties.

Juist hierdoor zullen we hem sterk missen, de zogenaamd kleine dingen, waarin hij onopvallend groots was. Opvallen lag hem helemaal niet, stil werken op de achtergrond des te beter.

Ook zijn familie zal hem op dezelfde manier missen: zijn korte bezoekjes, kleine attenties, even tijd vrij maken voor hen, en ook daar een luisterend oor.

En op St. Lucia verscheen hem dat grote en immense Licht. Zo warm en intens, dat al het andere plotseling niet meer nodig was. De Heer vond het genoeg zo. De reis, soms vol zorgen vanwege gezondheidsproblemen, was ten einde. De tijd stond stil voor hem, het tijdloze begon. Wij stonden ook even stil en perplex: het was zo plotseling.

Pastoor Mesch heeft hem nog gezegend, we hebben samen gebeden, en denken dat Henk er klaar voor was. Intens immers beleefde hij het liturgisch jaar en was op weg naar Kerst, het feest van licht, stilte en vrede. Moge Henk in die Vrede de Rust vinden, nu voor altijd.